

CRISTINA ALGER

BANKÁROVA ŽENA

Ljndeni

Bankárova žena

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.lindeni.sk
www.albatrosmedia.sk

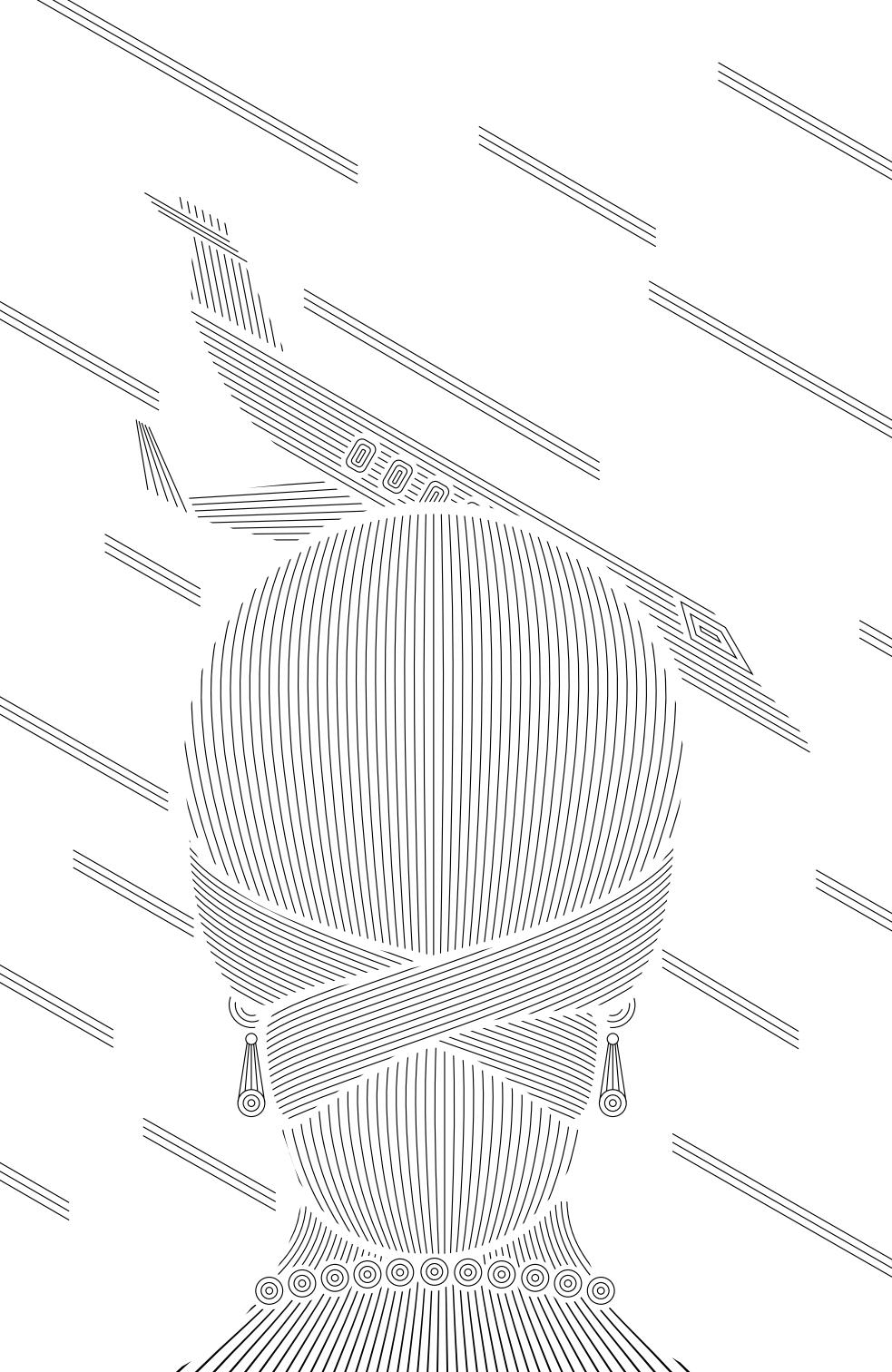
Ljndeni

Cristina Alger
Bankárova žena – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2019

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS **MEDIA**

BANKÁROVA ŽENA

CRISTINA ALGER

BANKÁROVA

ŽENA

Ljndeni

Jonathanovi

PROLÓG

Z londýnskeho letiska Northolt mohlo v ten deň vzlietnuť len veľmi málo lietadiel. Fúkal silný bočný vietor a hustý dážď so snehom znížil viditeľnosť na nulu. Letisko má iba jednu ranvej, na ktorú už netrpezlivo čakal dlhý zástup súkromných prúdových lietadiel. Bolo šesť hodín ráno. V odletovej hale sa zdržiavalo len zopár pasažierov, všetci sa však nevedeli dočkať, kedy odletia. Väčšinu z nich tvorili biznismeni, ktorí mali dopoludňajšie schôdzky s obchodnými partnermi v Paríži, Luxemburgu alebo Berlíne. Niektorí cestovali lietadlom prenajatým na náklady firmy, pár ich letelo vlastným. Títo muži neradi márnili čas čakaním.

Rusovi menom Popov práve rupli nervy. Ziapal striedavo na ženu za odbavovacím pultom a na kohosi do mobilu. Ani jeden mu očividne neposkytol odpoveď, ktorú chcel dostať, ďalej preskakoval od jedného k druhému a zvyšoval hlas, až ho bolo zreteľne počuť v celej hale. Žena, ktorá ho sprevádzala, znudená štíhla blondína v líščom kožuchu a teniskách, zízala do svojho mobilu. Zdalo sa, že je na partnerove záchvaty hnevu zvyknutá. Všetci ostatní sa dívali na Popova. Aj tí, čo boli začítaní do novín, zdvihli zrak a sledovali roztržku pri

odbavovacom pulte. Alexej Popov sa so svojimi sto deväťdesiatimi centimetrami a sto tridsiatimi kilami dal len ťažko prehliadnuť, najmä keď ho pochytila zlosť.

„Ja vás chápem, pane,“ opakovala už niekoľký raz žena za pultom. Snažila sa odolávať tej agresívnej slovnej palbe s profesionálnym výrazom na tvári. „A ospravedlňujem sa za vzniknuté nepríjemnosti, ale z dôvodu bezpečnosti sme povinní vám...“

Popov zakľal vo svojej materčine a hodil po nej telefón. Žena za pultom sa prikrčila, ale to už sa k nej svižným krokom blížili dvaja členovia ochranky. Dramatické gesto vytrhlo z le-targie dokonca aj blondínu. Zavesila sa Popovovi na rameno a čosi mu pošepkala. Evidentne sa ho snažila upokojiť.

Thomas Jensen sedel v kúte odbavovacej haly a sledoval celú scénu spoza čerstvého vydania denníka *Financial Times* s miernym záujmom. Rovnako ako ostatní pasažieri, aj on mal na sebe elegantný oblek ušitý na mieru a pri nohách luxusný kufrík. Úhľadne začesané sivé vlasy a drahé mokasíny zodpovedali jeho spoločenskému postaveniu absolventa Ox-fordskej univerzity s náležitými znalosťami v oblasti finančníc-tva a tučným účtom v banke. Na rozdiel od väčšiny prítomných cestujúcich však Jensen nebol nijaký finančník ani priemys-lový magnát. Na Northolte bol síce služobne, no jeho biznis mal úplne inú povahu. Jensen pracoval pre vládnu agentúru, o ktorej existencii vedelo len pár ľudí. Jediným vonkajším zna-kom, ktorý svedčil o tom, že jeho práca je oveľa nebezpečnej-šia a chvíľami rozhodne drsnejšia než vyesádzanie za stolom kdesi v kancelárii, bol výrazný hrboľ na nose na mieste, kde mu ho kedysi zlomili. Utŕžil oveľa horšie zranenia, jeho nos mu však stále spôsobil problém. Preto vždy nosil pri sebe vreckovku s vyšitým monogramom. Aj teraz ju vytiahol a pri-

ložil k nosu. Diskrétne pritom pozoroval ostatných pasažierov v hale.

Vďaka rozruchu, ktorý vyvolal Popov, si nikto okrem Jensen na nevšimol muža a ženu, ktorí náhlivo prešli halou, prekĺzli sklenenými dverami a zamierili na letiskovú plochu. Jensen vstal, schoval vreckovku a nenápadne pristúpil k oknu. Žena mala štíhlu postavu a účes v štýle Jackie Onassisovej, ktorý si chránila pred dažďom čiernou šatkou. Kráčala zhrbene proti vetru. Muž po jej boku bol o hlavu vyšší a dobre stavaný. Keď sa otočil, Jensen si všimol jeho okuliare s rámikom z korytnačiny a mierne prešedivené vlasy. Držal ženu ochranné okolo pliec. Takto spolu nastúpili do pristaveného Gulfstreamu G450. Zo strojov, čo v to ráno stáli na letisku v Northolte, bolo toto prúdové lietadlo najväčšie a najdrahšie. Médiá neskôr nezabudnú uviesť, že ho riadil vynikajúci pilot. Omar Khoury slúžil desať rokov v Kráľovských saudských vzdušných silách, než prešiel do súkromného sektora. Bol to skutočne ostrieľaný profesionál, ktorého nezaskočili ani značne nepriaznivé letové podmienky. Len čo sa dvere za dvojicou pasažierov zatvorili, lietadlo dostalo povolenie vzlietnuť. Zatiaľ čo sa Popov v hale stále ohnivo rozčuloval pre oneskorený let, Gulfstream G450 roloval po ranveji a krátko nato zmizol na oblohe.

Jensen zložil noviny a strčil si ich pod pazuchu. Prešiel okolo Popova a odbavovacieho pultu a zamieril k východu. Pred budovou ho už čakala limuzína.

Sotva sa zaradili na diaľnicu A40 v smere do Londýna, zazvonil mu mobil.

„Hotovo,“ povedal Jensen. „Vzlietlo iba jedno lietadlo. Oba ja sú na palube.“ Potom ukončil hovor, roztvoril noviny a celý zvyšok cesty si ich v tichosti čítal.

BANKÁROVA ŽENA

O necelú hodinu neskôr Gulfstream G450 stratil kontakt s letovými dispečermi. Kdesi nad francúzskymi Alpami z ničoho nič zmizol z radaru, akoby ani neexistoval.

MARINA

Marina stála na balkóne apartmánu hotela Le Meurice a dívala sa na ligotavé svetlá Paríža. Bol z neho nádherný výhľad, najmä v noci. Na západe sa k nočnej oblohe natáhovala krásne osvetlená Eiffelova veža, ktorej sekundovalo ruské koleso Roue de Paris. Za Rue de Rivoli magicky žiarili Tuilerijské záhrady. Marina chvíľu zvažovala, či nezobudí svojho snúbenca Granta, aby si tú nádheru vychutnal s ňou. Ale na to bude ešte dosť času. Ich výlet sa iba začal. Sadla si k malému stolu a zapálila si cigaretu. Labužnícky z nej popoťahovala. Bolo príjemné len tak sedieť a nemyslieť na prácu, vedieť, že ju nečakajú žiadne povinnosti ani naliehavé e-maily, na ktoré treba odpovedať najlepšie ihneď. Môže si čítať knihu. Môže si robiť manikúru. Alebo nemusí robiť vôbec nič. Táto noc patrí len jej. A Paríž je iba začiatok.

Pokojnú chvíľu narušilo zvonenie mobilu. Marina pozrela na displej, a keď uvidela meno volajúceho, zamračila sa.

„Duncan,“ ozvala sa podráždene. „Tu je už po polnoci.“

„Spala si?“

„Nie.“

„No isteže nie. Veď si stále nastavená na newyorský čas. A okrem toho, ty nikdy nespíš.“

„To neznamená, že ma môžeš otravovať svojím telefonátom na mojej prvej dovolenke po desiatich rokoch.“

„Potrebujem od teba malú službičku.“

Marina sa strhla. Toto je presne ten dôvod, prečo Grant chce, aby odišla z redakcie časopisu *Press*. Za tých desať rokov, čo pracuje pre Duncana, si ani raz nevzala dovolenku. Trávila v práci skoro každý víkend aj sviatok. Zdvihla telefón v ktorúkoľvek nočnú hodinu. Začínala práve u Duncana ako jeho asistentka, a ten sa k nej ešte aj dnes občas správal, ako by ňou stále bola, hoci jej meno sa v tiráži už dlho uvádza na seniorskej pozícii. Nie je preč z New Yorku ešte ani dvadsaťštyri hodín, a už od nej niečo chce. Neuveriteľné, ale neprekvapovalo ju to.

Marina hodlala poviesiť novinárčinu na klinec. Sľúbila Grantovi, že odíde z redakcie hneď po svadbe. Chýry o tom, že Grantov otec James Ellis sa chystá kandidovať na prezidenta, boli pravdivé. Kampaň sa naplno rozbehne o niekoľko týždňov. James už zostavil aj tím poradcov a publicistov. Bude ich potrebovať. Prchký miliardár z New Yorku nie je práve ten typ kandidáta, ktorý by dokázal osloviť obyčajných ľudí. No keď experti na politickú propagandu využijú všetky svoje triky a kúzla, z Jamesa Ellisa bude razom muž, čo sa k svojmu úspechu vypracoval tvrdou drinou, profesionálny vyjednávač a svieža alternatíva predpokladaného demokratického kandidáta – a dokonalého znalca washingtonskej zákulisnej politiky – senátora Haydena Murphyho. O to šlo od samého začiatku. Murphy, ktorého už roky sprevádzajú chýry o korupcii a rodinkárstve, bol obávaným, ale nie neporaziteľným kandidátom. Ellis to vedel veľmi dobre, spoliehal sa na to.

Marina mala isté pochybnosti, či sa jej budúci svokor hodí na post vodcu slobodného sveta. Neraz bola svedkom jeho

záchvatov hnevu, ktoré v ňom dokázali vyvolať úplné maličernosti – videla, ako ziapal na novú služobnú iba preto, lebo zásobila dom v Southamptone nesprávnou značkou balenej vody, či na šoféra, ktorý prehliadol odbočku na letisko Teterboro. Na druhej strane vedela, že Grant má na svojho otca veľký vplyv a dokáže ho upokojiť. Grant sa už rozhodol, že sa vzdá svojej pozície v investičnej banke a prevezme vedenie rodinného podniku, kým sa otec bude naplno venovať predvolebnej kampani. Ako prezident spoločnosti Ellis Enterprises bude stále na cestách a od Mariny očakával, že ho bude sprevádzať. Ako manželka generálneho riaditeľa nadnárodnej spoločnosti sa nevyhne určitým povinnostiam, nehovoriac o tom, aké povinnosti ju čakajú, ak sa stane manželkou prezidentovho syna. Nebude môcť už ďalej pracovať a zároveň byť pani Ellisovou. Aspoň nie v rovnakom čase. Nebolo nijakých pochybností o tom, čo je pre ňu dôležitejšie. Musí dať výpoveď. Do istej miery s tým vždy počítala. Brala to ako súčasť dohody.

Chvíľu uvažovala nad tým, že skončí hneď teraz, jednoducho dá výpoveď po telefóne. Rozhodne by to bol oprávnený krok. Ľudia odchádzajú z časopisu *Press* každú chvíľu. Duncan mal povest' šéfredaktora, s ktorým je veľmi ťažké vyjsť, navyše svojim zamestnancom platil menej, než bol platový štandard. Ale nebolo by to správne. Po tom všetkom, čo pre ňu Duncan urobil – a čo urobili spoločne –, chcela odísť z redakcie, ako sa patrí. Podá výpoveď osobne a vtedy, keď to bude rozumné nielen pre ňu, ale aj pre časopis.

„Ty si neuveriteľný!“ povzdychla si Marina. Zahasila cigaretu a potichu sa vrátila do izby, aby sa poobzerala po nejakej ceruzke. „Nemáš náhodou voľno?“

Duncan jej na otázku neodpovedal. Jeho voľno bolo citlivou témou. Nerozhodol sa preň sám ani dobrovoľne. Skôr ho dostal

príkazom od Philipa Brancusiho, generálneho riaditeľa materskej spoločnosti časopisu *Press*, ktorý trval na tom, aby Duncan počas tých šiestich týždňov nútenej nemocenskej nadobro skoncoval s alkoholom. Z jeho závislosti sa stal vážny problém, všetci v brandži to dobre vedeli. Všetci okrem Duncana.

„Tak píšeš si to?“ spýtal sa.

„Jasné, že si to píšem.“

„Chcem, aby si sa s niekým zišla. Ten človek príde z Luxemburgu. Netuším, ako dlho sa bude môcť zdržať, tak buď k dispozícii. Dá ti pre mňa flešku. Daj na ňu bacha. A nikomu o tom ani slovo.“

„A čo mám povedať Grantovi? Že mám rande so záhadným Európanom?“

„Kto je Grant?“

„Strieláš si zo mňa?“

„Povedz mu, že si ideš zabehať. Alebo že sa potrebuješ stretnúť s kamarátkou. Je už veľký, trištvrtehodinku bez teba prežije,“ odsekol podráždene Duncan. Jeho tón Marinu našťval. Zatláčila na ceruzku tak silno, že zlomila hrot.

„Dočerta!“ zahundrala a načiahla sa po pere.

„Pozri, viem, že si našťvaná,“ pokračoval. „Viem, že ťa tým otravujem. Ale je to dôležité, Marina. Materiál na tej fleške je veľmi citlivý. Môj zdroj nedôveruje e-mailom, dokonca ani tým zakódovaným. Chce tie dáta odovzdať osobne. Minulý týždeň som sa chystal do Ženevy, aby som ich prevzal sám, ale myslím, že ma niekto sleduje.“

Marina prevrátila oči. „A kto?“

Duncan ju ignoroval. „Povedal som mu, že si jediná osoba, ktorej verím.“

„Prestaň mi mazať med okolo úst, Duncan. Predpokladám, že mi nepovieš, o čo ide, alebo sa mýlim?“

Na okamih sa odmlčal. Marina počula v pozadí zvuky, ktoré jej pripomínali snežný pluh. Premýšľala, či Duncan nevypadol z mesta a neuchýlil sa na svoju chatu, kde v posledných mesiacoch trávil čoraz viac času. Robila si kvôli nemu starosti. Na chate sa vždy príliš málo stýkal s ľuďmi, zato priveľa pil. A keď pil, mal sklony správať sa dramaticky a paranoidne. A keď mal svoju dramatickú paranoidnú chvíľku, zvyčajne zavolał Marine.

„Preberieme to, keď sa vrátiš,“ odvetil. „Ale, Marina... je to veľká vec. Po všetkých tých rokoch sme ho konečne našli.“

Marina si prestala zapisovať. „Koho?“

„Mortyho Reissa.“

„Živého?“

„Až príliš.“

Chvíľu spracovávala významnosť Duncanových slov. Od samovraždy Mortyho Reissa, či skôr od toho dňa, keď sa Reissovo auto našlo odstavené na moste Tappan Zee s listom na rozlúčku prilepeným na čelnom skle, už uplynulo osem rokov. Takmer na deň presne. Krátko po Mortyho údajnej samovražde sa ukázalo, že jeho hedžový fond RCM bol v skutočnosti najväčšou Ponzioho schémou všetkých čias. Reiss videl, že slučka okolo jeho fondu sa utahuje, a tak skočil z mosta. Aspoň tak sa o tom hovorilo. Jeho telo sa však nikdy nenašlo. Marina a Duncan si sprvu mysleli to isté, čo mnohí – Reiss zinscenoval vlastnú smrť a vyparil sa aj so svojimi podvodne získanými peniazmi do nejakej teplej slnečnej krajiny, ktorá nevydáva zločincov. Reiss bol zo všetkých ľudí, o ktorých Marina za celé svoje pôsobenie v časopise písala, tým najinteligentnejším a zároveň najbezohľadnejším podvodníkom, akého kedy poznala. Vzhľadom na to, že sa venovala hlavne predstaviteľom najvyšších kruhov newyorskej spoločnosti – najúspešnejším

finančníkom z Wall Street, realitným magnátom, módnym návrhárom, vydavateľom – už len táto skutočnosť vypovedala o ňom mnohé. Ak by niekto dokázal byť natoľko prefikovaný, aby zmizol bez stopy aj s peniazmi, potom jedine Reiss.

Reissovi to páľilo ako málokomu, ale každá Ponziho schéma nakoniec nevyhnutne praskne. A práve to Marine na celom tom príbehu okolo RCM nesedelo. Nelegálne využívanie informácií, sprenevera – z toho sa dokáže hladko vyvliecť každý, kto má dosť rozumu. Stačí šlohnúť prachy a zdrhnúť. Ale Ponziho schéma si vyžaduje nekonečný prísun nových investorov. Bez nich sa celý systém zosype ako domček z kariet. Prečo by sa niekto ako Reiss púšťal do zločinu bez konca? Na to bol príliš inteligentný. Ibaže by svoju falošnú smrť plánoval už od samého začiatku.

Ak je to skutočne tak, potom klobúk dole. Zaslúži si metál za najprefikanejšieho finančného podvodníka všetkých čias.

Lenže roky plynuli a po Reissovi stále ani stopy. Marinine pochybnosti sa pomaly vytrácali. Je naozaj možné, aby sa niekto ako Reiss – človek, ktorého tvár sa celé mesiace zobrazovala na televíznych obrazovkách po celom svete – vyparil len tak? Nemyslela si to. Vyzeralo to až priveľmi pritiahnuté za vlasy. Jeho záhadné zmiznutie pripomínalo skôr filmovú zápletku než skutočný príbeh z reálneho života. Reiss bol bystrý a prešibaný, no bol to predsa len človek. Možno ho vlastná chamtivosť a prílišné sebavedomie nakoniec skutočne dohnali k samovražde.

Zatiaľ čo sa Marinin záujem o Mortyho Reissa postupne strácal, záujem Duncana Sandera, naopak, prerástol do totálnej posadnutosti. Po spoločnej investigatívnej reportáži o RCM pokračoval v pátraní sám a napísal niekoľko článkov o Reissovi a jeho sprisahancovi Carterovi Darlingovi. Jeho teórie o možnom Reissovom úkryte boli čoraz podivnejšie a bez-

obsažnejšie. Marina sa oprávnene bála, že pre túto fixáciu na Reissa Duncan príde o svoju povest seriózneho žurnalistu. Pred šiestimi mesiacmi ho takmer stála kariéru. V jednej ranej diskusnej relácii tvrdil, že Reiss má uliate stovky miliónov na účte v Karibskej medzinárodnej banke na Kajmaních ostrovoch. A dodal, že zodpovedné americké orgány neurobili vôbec nič, aby tomu zabránili, pretože skupina vysokopostavených politikov, ktorí si zhodou okolností takisto ulievajú milióny na anonymné účty, drží nad touto bankou ochrannú ruku. Rozhovor vyvolal obrovskú senzáciu nielen tým, čo v ňom Duncan povedal, ale aj tým, ako to povedal. Žiadnemu divákovi neunikol jeho mrmlavý prejav, spotená tvár a neupravený zovňajšok. Čoskoro sa začali šíriť reči, že Sander to má zrátané. Karibská medzinárodná banka hrozila žalobou nielen jemu, ale aj časopisu *Press* a jeho materskej spoločnosti *Merchant Publications*. Duncan pod nátlakom generálneho riaditeľa Brancusiho vydal prehlásenie, v ktorom svoje tvrdenia odvolal, potom s veľkou slávou nastúpil do jedného zariadenia v severnom Connecticute, kde sa niekoľko týždňov liečil zo závislosti od alkoholu a posilňoval svoje ego. Podľa Mariny mu odvykačka nijako zvlášť nepomohla, ale aspoň mu zabezpečila zotrvanie v redakcii. O mesiac nato sa vrátil do práce.

Teraz to skúšal druhýkrát. Marina vedela, že Brancusi mu dal poslednú šancu. Dostal od neho ultimátum – buď prestane piť nadobro a bude schopný ďalej vykonávať svoju prácu, alebo sa nemusí vôbec vracieť. Duncan si už nemohol dovoliť ďalší prešľap. Jeden chybný úsudok, a Brancusi ho bez váhania vykopne.

„Môžeš to dokázať, Duncan? Budeš musieť. Nemôžeme si dovoliť ďalší...“ Marina zmĺkla uprostred vety. Sander nemal rád, keď mu niekto pripomínal ten osudný rozhovor či jeho

problémy s alkoholom, a vôbec akúkoľvek chybu, ktorej sa počas svojej kariéry dopustil. O týchto veciach, až na pár vzácných výnimiek, spolu nehovorili.

„Tentoraz môžem. Má viac ako sedemdesiat miliónov uložených v banke Swiss United.“

Marina si zapísala názov banky a podčiarkla si ho. „Swiss United. Takže nie v Karibskej medzinárodnej,“ poznamenala. Snažila sa potlačiť skeptický tón.

„Nie, a to je práve ono. Tie peniaze tam naozaj boli, v tom som sa nemýlil. Lenže ich presunul. Krátko pred tým mojím rozhovorom v telke.“

„A ty máš dôkaz. Čo je to? Nejaké výpisy z účtov alebo také niečo?“

„Má ho môj zdroj. Marina, na túto chvíľu sme čakali.“

V tej chvíli Marina pocítila na pleci dľaň a strhla sa. Za ňou stál Grant a tváril sa rozpačito.

„Ahoj,“ zašepkal. „Nechcel som ťa vylakať.“

„Musím končiť,“ povedala Duncanovi. „Porozprávame sa o tom neskôr.“

„To je Grant?“

„Áno.“

„Fajn. Zavolám ti zajtra, keď sa dozviem podrobnosti o schôdzke.“

„Dobre. Dobrú noc, Duncan.“

„Prepáč,“ povedal Grant a pobožkal Marinu do vlasov. „Počul som tvoj hlas, myslel som si, že nám objednávaš niečo pod zub na izbu. Mám hlad ako vlk.“

Marina sa rozosmiala. „Nie, neobjednávala som, ale môžem. Čo si dáš?“

„Pozrieme sa, čo ponúkajú.“ Grant sa načiahol popri nej a chňapol po jedálnom lístku. „S kým si to telefonovala?“